

ANNA HOPE

GÖRÜNMEZ

İZLER

Çeviren

Seda Çingay Mellor

İz

1. Bir şeyin bir yerde bıraktığı belirti
2. Yücelik, ululuk, şeref, değer, itibar
3. Yaşanmış bir şeyden geriye kalan belirti, eser

1. GÜN

7 Kasım 1920, Pazar

Üç asker Fransa, Arras'taki kışlalarından çıkıyor. Bir albay, bir çavuş, bir de er. Saat gece yarısına yaklaşmış, havada acı bir soğuk var. Adamlar giriş kapısının yakınlarına park edilmiş bir sahra ambulansına doğru gidiyor; albay çavuşla birlikte öne oturuyor, er de arkaya biniyor. Çavuş motoru çalıştırıyor ve önlerinde uzanan yola doğru sürüyor.

Kamyonet tekerlek izleriyle dolu yolda sarsılarak ilerlerken genç er tavandan sarkan bir kayışa tutunuyor. Zaten başı dönüyor, arabanın bu kadar sarsılması da işini kolaylaştırmıyor. Bu soğuk sabahın insana ceza gibi gelen bir tarafı var: Birkaç dakika önce uyandırıldığında, yalnızca giyinip dışarı çıkması söylenmişti ere. Bildiği kadarıyla bir kabahati yok ama ordunun sağı solu belli olmuyor ki. Altı ay önce Fransa'ya geldiğinden beri bir sürü kuralı ihlal etti ve nedenini nasıldığını ancak sonradan söylediler kendisine.

Gözlerini kapatıyor, kamyonet sarsılıp sallanırken kayışa daha sıkı tutunuyor.

Burada bir şeyler görmeyi umut etmişti. Yaşının savaşamayacak kadar küçük olması nedeniyle kaçırdığı türden şeyler. Abisinin eve yazdığı mektuplarda anlattığı türden şeyler. Bir Alman siperini ele geçirirken ölen, cesedi hiç bulunamamış kahraman abisinin.

Ancak işin aslı şu ki, pek de bir şey görmemişti.

Kamyonetin ön tarafında çavuş bütün dikkatini yola vererek öne eğilmiş. Yolu avucunun içi gibi bilse de yol boyunca birkaç tehlikeli mermi çukuru bulunduğundan gündüzleri araba kullanmayı yeğliyor.

Bir lastiğini kaybetmeyi hiç istemez, bu gece olacak iş değil. Onun da bu kadar erken saatte, önceden hiçbir şekilde uyarılmaksızın burada ne işi olduğuna dair zerre fikri yok ama yanındaki albayın gergin sessizliğinden, bir şey sormaması gerektiğini anlıyor.

İşte askerler motor ayaklarının altında gürlerken böyle oturuyorlar; şimdi kırlardan geçiyorlar, gerçi görünürde bunu belli edecek hiçbir şey yok – farların ışığının ötesinde hiçbir şey görünmüyor, sadece arada sırada, ürkmüş bir hayvan önlerindeki yolda koşup yeniden karanlığa dalıyor, hepsi o.

Yarım saat kadar yol aldıktan sonra albay kaba bir sesle emrediyor. “Dur. Burada dur.” Elini gösterge paneline vuruyor. Çavuş ambulansı emniyet şeridine çekiyor. Motor sarsılıyor, sonra duruyor. Her yere sessizlik hâkim, askerler arabadan iniyor.

Albay fenerini yakıyor, kamyonetin arka tarafına uzanıyor. İki kürek çıkarıp ikisine birer tane veriyor. Sonra çuval bezinden büyük bir çanta alıp onu da kendisi yükleniyor.

Alçak bir duvara tırmanıyor, adamları da peşinden gidiyor. Ağır ağır yürüyorlar, fenerlerinin ışığı önlerinde aşağı yukarı dans ediyor.

Donmuş toprak, çamurun sert olduğu ve üzerinde kolaylıkla yürünebileceği anlamına geliyor ama er yine de dikkatli; arazi eğri büğrü metal parçalarıyla ve bazıları derin çukurlarla dolu. Er, patlamamış top mermilerinin her tarafa saçılmış olduğunun farkında. Arazideki cesetleri ve savaş malzemelerini toplasınlar diye getirilmiş olan Çinli işçiler için cenaze töreni düzenleniyor sık sık. Sadece geçen hafta beş kişinin öldüğünü gördü, cesetleri sıra hâlinde dizilmişti. Kazmak üzere getirildikleri mezarlara gömülmüşlerdi.

Ne var ki soğuğa ve belirsizliğe karşın er durumdan keyif almaya başlıyor. Harap olmuş ağaçların tepelerinde tekensizce yükseldiği ve tehlikenin yakınlığını hissettirdiği bu yerde karanlığın içinde olmak heyecan verici. Başka bir görevde olduğunu hayal edebiliyor âdeta. Kahramanca bir görevde. Eve mektup yazmaya geçecek bir görevde.

Çok geçmeden yer eğim alıyor ve üç adam kendilerini topraktaki bir çukurun başında dururken buluyor. Bir siperin kalıntıları. Albay aşı-

ğıya inip siper boyunca yürümeye başlıyor, diğerleri de siperin zikzak hattında tek sıra hâlinde onun peşinden gidiyor.

Er, boyunu siperin yan tarafıyla karşılaştırıyor. Kendisi uzun boy-lu bir adam değil, siper de yüksek değil. Sağ taraflarında bir yeraltı sığınağının kalıntılarının önünden geçiyorlar, sığınağın kapısı tuhaf bir açıyla bükülmüş, menteşelerinden birinin yerinde yeller esiyor. Er sığınağın önünde bir an duraklayıp fenerini içeri tutuyor ama görececek pek bir şey yok: sadece duvara yaslanmış bir masa ve üstünde ağzı açık, paslı bir konserve kutusu. Er, ışığını rutubetli delikten geri çekip diğer-lerine yetişmek için hızlanıyor.

Önünde albay sola sapıp daha düz, daha kısa bir sipere giriyor, ora-nun sonunda da doğrudan ilki gibi kısa, zikzaklı bölümler hâlinde kazıl-mış olan bir diğerine çıkıyor.

Çavuş alçak sesle, "Cephe hattı," diyor.

Birkaç metre sonra albayın feneri siper duvarına asılmış paslı bir merdiveni aydınlatıyor. Adam merdivenin önünde durup çizmeli aya-ğımı ilk basamağa koyuyor, dayanıp dayanmayacağımı görmek için ağır-lığı veriyor.

"Komutanım?" Konuşan kişi çavuş.

"Ne var?" Albay başını çeviriyor.

Çavuş boğazını temizliyor. "O tarafa gitmek zorunda mıyız, komu-tanım?"

Er, albayın yutkunmasını, âdemelmasının yavaşça aşağı yukarı oy-namasını seyrediyor. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Çavuşun buna verecek bir cevabı varmışa benzemiyor.

Albay dönüyor, birkaç hızlı sıçrayışla merdivenden tırmanıyor.

Çavuş, "Sikerim böyle işi," diye homurdanıyor. Yine de kıpırdamı-yor.

Onun arkasında duran er, merdivenden tırmanmaya can atıyor. Diğer tarafta sadece aynı kahrolasıca ülkenin topraklarından daha faz-lası olduğunu bilmesine rağmen bir tarafı orada başka bir şey olup ol-madığını merak ediyor – uğruna buraya geldiği şeye daha yakın bir şey: Hakkında kendi kendine bile konuşmaya cesaret edemediği o muğlak,

görkemli, harika şey. Ama çavuş kıpırdayana kadar yerinden kıpırdamaz, çavuş da olduğu yere kök salmış gibi.

Tepelerinde albayın çizmeleri beliriyor, fenerin ışığı yüzlerine tutuluyor. “Nerede kaldınız? Yukarı çıkın. Hemen.” Albay, makineli tüfek gibi konuşuyor, sözcüklerini âdeta saçıyor.

“Emredersiniz, komutanım.” Çavuş gözlerini kapatıyor, neredeyse dua edermiş gibi görünüyor, sonra dönüp merdivene tırmanıyor. Er de kanı kulaklarında uçuşuldayarak onu takip ediyor. Yukarı çıktıklarında soluklanmak için duraklıyorlar, fenerlerinin ışığı karşılarındaki manzarayı boydan boya tarıyor: Altı, yedi metre genişliğinde, paslanmakta olan kocaman spiral teller, tarih öncesinden kalma bir yılanın iskeleti gibi iki yöne doğru göz alabildiğine uzanıyor.

“Vay anasını,” diyor çavuş. Sonra biraz daha yüksek sesle, “Bunların arasından nasıl geçeceğiz?” diye soruyor.

Albay cebinden bir tel makası çıkarıyor. “Al bakalım.”

Çavuş makası alıp elinde tartıyor. Telden anlıyor, çok tel kesip açmışlığı var. İstihkâm telleri. Tel döşemişliği de çok var. İş doğru dürüst yapacak kadar vakitleri olduğunda boşluklar bırakırlardı – diğer tarafın göremeyeceği boşluklar. Ama burada boşluk yok. Teller birbirine girmiş, ezilmiş, kıvrılıp içeri göçmüş. Harap olmuş. Buradaki her şey gibi. “Tamam.” Küreğini ere veriyor. “Işığı bana tut.” Eğilip kesmeye başlıyor.

Işığını sabit tutmaya çalışan er, gözlerini tele diyor. Kıvrımları arasına takılıp kalmış bazı şeyler var, uzun süredir oradaymış gibi görünen şeyler. Ayazla katılmış lime lime hâldeki kumaş parçaları var, fenerin ışığı kemiklerin solgun beyazlığına vuruyor ama bunların insana mı yoksa hayvana mı ait olduklarını anlamaya imkân yok. Burada kırsal tuhaf kokuyor – havada topraktan ziyade metal kokusu var, er bunun tadını ağzında hissedebiliyor.

Telin diğer tarafında çavuş doğrulup dönüyor, diğerlerine peşinden gelmeleri için işaret ediyor. İyi iş çıkarmış, öbür ikisi onun açtığı dar geçitten kolaylıkla geçiyorlar.

“Bu taraftan.” Albay, her tarafına minicik haçlar saçılmış engebeli zeminde uzun adımlarla yürüyor: beyaz tahtadan yapılmış haçlar, bir çift mermi kovanını birbirine tutturarak uydurulmuş eğreti haçlar. Baş

aşağı çevrilerek çamura saplanmış şişeler de var, bazılarının içindeki kâğıt parçaları hâlâ göze çarpıyor. Albay sık sık bunlardan birinin yanında duruyor, yazıları okumak için diz çöküp fenerini üstüne tutuyor ama sonra yoluna devam ediyor.

Albay yazılara bakarken er de onun yüzünü inceliyor. Kimi arıyor olabilir ki?

Albay sonunda diğerlerinden biraz uzakta duran küçük ahşap haçlardan birinin yanına çömeliyor. "Burası." Adamlara yanına gelmelerini işaret ediyor. "Burayı kazın." Haçın üstünde titrek kurşunkalemle çiziktirilmiş bir tarih yazılı ama isim yok.

Er kendisine söyleneni yapıyor, küreğini kaldırıp sert toprağa ayağıyla bastırıyor. Çavuş da ona katılıyor ama birkaç kürek dolusu toprak kazdıktan sonra duruyor.

"Komutanım?"

"Ne var?"

"Ne arıyoruz, komutanım?"

"Bir ceset," diyor Albay. "İşe devam etseniz iyi olur. Bütün gün burada oyalanamayız."

İki adamın gözleri birbirine kenetleniyor, çavuş bakışlarını kaçırıyor, yere tükürüp kazmaya devam ediyor.

Çamur, donmuş kabuğunun altında daha yumuşak ve yapışkan. Uzun süre kazmaları gerekmiyor. Çok geçmeden metal metale sürtünüyor. Çavuş küreğini bırakıp diz çöküyor, metal bir miğferin üstündeki çamuru temizliyor. "Bulduk galiba, komutanım."

Albay ışığını çukura tutuyor. "Devam edin," diyor gergin bir sesle.

Adamlar iyice eğiliyor, eldivenli elleriyle cesetteki çamurları mümkün olduğunca temizlemeye çalışıyorlar. Ama aslında bir ceset değil bu, sadece üniforma kalıntıları içindeki bir kemik yığını var karşılarında. Etten geriye bir şey kalmamış, sadece kafatasının yan tarafında birkaç siyah-kahverengi kalıntı görünüyor.

Albay, "Temizleyebildiğiniz kadar temizleyin," diyor, "sonra da künyesini arayın."

Ölü adam toprakta sağ kolu altında kalmış bir şekilde yatıyor. Adamlar uzanıyor, onu kaldırıp çeviriyorlar. Çavuş çakısını çıkarıp

omzun olması gereken yeri kazıyor. Adamın askeri künyeleri duruyor ama okunacak gibi değil. Renkleri çoktan solmuş, toprağa karışmış; bir zamanlar ne olduklarını anlamak imkânsız.

“Okuyamıyorum, komutanım. Özür dilerim, komutanım.” Çavuşun terli yüzü, harcadığı çabadan ötürü fenerin ışığında kıpkırmızı.

“Cesedin çevresini kontrol edin. İyiye bakın. Kimliğini belirleyebilecek herhangi bir şey istiyorum.”

Adamlar emredilene yapıyor ama hiçbir şey bulamıyorlar.

Yavaş yavaş doğruluyorlar. Er, topraktan çıkardıkları adamın bükülmüş bir şekilde yan yatan eksik kalıntılara bakarak sırtını ovuşturuyor. İçine birdenbire davetsiz bir düşünce doğuyor: Abisi burada ölmüştü. Fransa’da böyle bir arazide. Cesedini bulamamışlardı. Ya buradaki oysa?

Ne var ki bunu bilmenin bir yolu yok.

Er yeniden albaya bakıyor. Bu cesedin onun aradığı olup olmadığını bilmenin de bir yolu yok. Zamanlarını boşa harcadılar. Albayın yüzünde görmeyi beklediği öfkeye kendisini hazırlayarak onun tepkisine bakıyor.

Albaysa başını sallamakla yetiniyor.

Şiğarasını yerde ezerek, “Güzel,” diyor. “Şimdi onu alın ve şu çantanın içine koyun.”

Hettie taksinin buğulanmış camını koluyla silip dışarı bakıyor. Pek bir şey göremiyor, hele gece kulübüne benzeyen hiçbir şey yok etrafta, yalnızca karanlık, boş sokaklar. Leicester Meydanı’ndan sadece birkaç saniyelik mesafede olduklarına kimse inanmaz.

Di öne doğru eğilerek şoförle konuşuyor. “Burada inelim lütfen.”

“Borcunuz bir pound.” Adam ışığı yakıyor, motor boşta.

Hettie payına düşen on şilini uzatıyor. Haftalığının üçte biri. Para ön tarafa uzatılırken içine oturuyor. Ama taksi lüks bir şey değil, en azından bu saatte çünkü otobüsler çalışmıyor, metro da kapalı.

Arabadan inerlerken Di, "Buna degecek," diye fısıldıyor. "Yemin ederim. Hayatım üstüne yemin ederim."

Taksi uzaklaşırken elleri birbirini buluyor, aydınlatılmamış bir ara sokakta yürürken dans ayakkabıları çakıllarla camları eziyor. Soğuğa rağmen Hettie'nin belinde ter birikiyor. Saat biri geçmiş olmalı, hayatında hiç bu kadar geç bir saatte dışarıda bulunmamıştı. Hammersmith'te kimbilir kaçınıc uykularında olan annesiyle erkek kardeşini düşünüyor. Kiliseye gitmek için kalkmalarına pek fazla bir şey kalmamış.

"Burası olmalı." Di eski, üç katlı bir evin önünde durmuştu. Panjurları kapalı pencerelerin ardından ışık görünmüyor, kapıyı da yalnızca küçük, mavi bir ampul aydınlatıyor.

"Emin misin?" diye soran Hettie'nin nefesi buz gibi havada buhar şeklinde önünde topluyor.

"Bak." Di duvara çivilenmiş küçük levhayı işaret ediyor. Tabela sıradan görünümlü; bir doktorun, hatta belki bir dışçının tabelası bile olabilir. Ama oraya, bronzun üstüne bir isim kazınmış. DALTON'S, NO. 62.

Dalton's.

Efsanevi gece kulübü.

O kadar efsanevi ki bazıları öyle bir yer olmadığını söylüyor.

"Hazır mısınız?" Di hayaletimsi görünen mavi bir gülümsemeyle sırtıyor, sonra elini kaldırıp kapıyı çalıyor. Kapıda bir panel kayarak açılıyor. Bir ışık dikdörtgeni içinde soluk renkli iki göz. "Buyurun?"

"Humphrey'yi göreceğim," diyor Di.

Havalı sesiyle konuşmuştu. Arkasında duran Hettie'nin içinden gülmek geliyor. Ama kapı açılıyor. İçeri ancak biraz sıkışarak girebiliyorlar. Diğer tarafta, bir dolaptan biraz daha büyük bir giriş var; orada genç bir kapı görevlisi yüksek, ahşap bir masanın arkasında oturuyor. Bakışları kahverengi paltosuyla İskoç beresi içindeki Hettie'nin üstünden kayıp geçiyor ama koyu renk gözlü, şapkasının altından saçlarının kırpık uçları biraz çıkan Di'ye takılıp kalıyor. Di'nin bir bakışı var, önce aşağıya ve yana doğru,

sonra ağır ağır yeniden yukarıya. Erkekler o bakıştan gözlerini alamaz. Di şimdi de o bakışıyla bakıyor. Hettie, görevlinin gözlerinin oltaya tutulmuş bir balığınki gibi biraz yerinden fırladığını görebiliyor.

Adam sonunda önünde açık duran büyük defteri göstererek, "İmza atmanız gerekiyor," diyor.

"Elbette." Di eldivenini çıkarıp eğiliyor, alışkın bir çeviklikle imzasını atıyor. Kalem Hettie'ye uzatarak, "Senin sıran," diyor.

Aşağıdan müziğin gümbürtüsü geliyor: Neşeli bir trompet. Bir kadının sevinçli bağırışı. Hettie kalbinin sesini duyuyor: *güm-güm-güm*. Kutusundan taşıp alt çizgiye geçmiş olan Dî'nin imzasının mürekkebi ışıldıyor. Hettie eldivenini çıkarıp ismini çiziktiriyor: *Henrietta Burns*.

"Girin bakalım." Adam defteri tekrar kendisine çekip arkasındaki aydınlatılmamış merdiveni işaret ediyor.

Di önden iniyor. Merdiven eski ve gıcırtilı. Hettie dengesini sağlamak için elini uzatınca rutubetli duvarın parmak uçlarının altında pul pul döküldüğünü hissediyor. Kafasında böyle canlandırmamıştı, burası bütün ihtişamın gözler önüne serildiği Palais'ye hiç benzemiyor. Küf kokulu bu merdivenin öyle pek ahım şahım bir yere çıkacağını düşünmezsiniz. Ama artık müziği, insanların konuşmasını, zeminde hızla hareket eden ayakları açık seçik duyabiliyor ve merdivenin sonuna vardıklarında bir paniğin pençesine düşme tehlikesiyle karşı karşıya kalıyor. Dî'nin koluna uzanarak, "Yanımdan ayrılma, tamam mı?" diyor.

"Elbette." Di onu yakalayıp kolunu sıktıktan sonra kapıyı iterek açıyor.

Birbirine yakın duran, dans eden insanlığın kokusu üstlerine saldırıyor. Kulüp, Hettie'nin annesinin evinin alt katından daha büyük değil ama tıklım tıklım dolu, her masa sıkış tıkış, dans pisti ise herkese açık bir kükreme alanı. Çoğu kişi şık giyinmiş—erkekler siyah-beyazlar, kadınlar renkli gece elbiseleri içinde—ama bazıları kostümlü baloya gelmiş gibi görünüyor. En şaşırıtıcısı da minicik sahnede çılgın bir tempoyla çalan dört kişilik

grubun zenci bir şarkıcısı olması, Hettie böyle bir şeyi ilk defa görüyor. İçerisi baş döndürücü, sanki yukarılarındaki şehirde eksik olan bütün renk yer altına kaçırılmış.

“Müthiş!” Di ona sırtıyor.

Hettie nefesini bırakarak, “Müthiş!” diye katılıyor ona.

“İşte Humphrey!” Di, kalabalığı yararak onlara doğru gelen sarı saçlı bir adama el sallıyor. Hettie onu iki hafta önce Palais’deki o geceden hatırlıyor, Di’yi bir dans için tutmuştu – sonra bir daha, bir daha, ta ki gece sona erene dek. (İşleri bu. *Dans öğretmeni, Hammersmith Palais. Haftanın altı akşamı dans için tutulabilir, dans başına altı peni.*)

Humphrey, Di’yi yanağından öperek, “Harika!” diyor. “Gelebildin. Ve bu da...”

“Henrietta,” diyor elini uzatarak.

Humphrey onlardan pek büyük değil, rahat bir tavırla el sıkışıyor ve hoş, çilli bir yüzü var. Hiç değilse iyi biri gibi görünüyor. Di’nin geçmişte birlikte olduklarından bazılarının aksine. Palais’deki bir yılın ardından Hettie’nin erkekler konusunda bir pusulası geliştirdi. Birinin yanında iki dakika geçirdikten sonra nasıl bir insan olduğunu anlıyor. Evli mi yoksa suçluluğa batmış hâlde yalnız bir gece geçirmek için dışarı mı sıvışmış, söyleyebiliyor. Sizi üstünüzde giysileriniz olmadan hayal ettiklerinde gözlerinde beliren o buğulu bakış. Bazen de Humphrey gibi gerçekten tatlı oluyorlar. “Gelin,” diyor Humphrey gülümseyerek, “şuradayız.”

Kalabalık masaların arasında ellerinden geldiğince ilerleyerek onun peşinden gidiyorlar. Hettie yavaş ilerleyebiliyor çünkü gruba, cildi şaşkınlık verecek derecede koyu renkli olan şarkıcılarına, Palais’deki hiç kimsenin cesaret edemeyeceği bir çılgınlıkla hareket eden dansçılara bakmak için arkasına dönüp durduğundan geri kalıyor. Sonunda sahneden pek de uzak olmayan köşedeki bir masaya vardıklarında, frak giymiş kısa boylu bir adam apar topapar ayağa kalkıyor.

“Diana, Henrietta,” diyor Humphrey. “Bu Gus.”

Hettie'nin o akşamki kavalyesi tıknaz, kendisinden çok da uzun olmayan, güçsüz bir adam. Saçları seyrelmeye başlamış, sıcağtan kafa derisi parlıyor. Gülümsemesinin ardında Hettie'nin yüreği daralıyor.

"Paltonuzu alabilir miyim?" Adam arkasına dolaşınca Hettie paltoyu üstünden çıkarmasına bir omuz hareketiyle yardımcı oluyor. Eski kahverengi paltosu yeterince kötü durumda ama Hettie onun altına, sahip olduğu tek dans elbisesini giymişti ve o akşam işte çifte vardiya yapmasının ardından elbise pek de temiz değil artık.

O arada masanın diğer tarafında Di üstündeki paltoyu çıkarıp daha geçen hafta Humphrey'nin parasıyla almış olduğu elbiseyi gözler önüne seriyor. Hettie sandalyesine âdeta çöküyor. *Ne elbise ama*. Bu elbisenin Hettie'nin üzerinde fiziksel bir etkisi var; ona o kadar imreniyor ki bu, canını yakıyor. Neredeyse siyah bir elbise ama öyle minicik, yanardöner renkleriyle öyle göz kamaştırıcı, o kadar çok payetle kaplı ki rengini tam olarak söylemek imkânsız. Di elbiseyi Selfridge's'in hazır giyim bölümünden satın alırken Hettie de yanındaydı. Elbise Humphrey'nin parasının altı pounduna mal olmuştu ve alışveriş sonrası eğlenmek için asansörlerde aşağı yukarı inip çıkarlarken Hettie kıskançlığını yutup gülümsemek zorunda kalmıştı.

İki adam da gözlerini dikip bakakalıyor, sonra Gus nezaket kurallarını hatırlayıp Hettie'nin yanına oturuyor ve masanın ortasındaki sandviç tabağını işaret ediyor. "Pek bir şeye benzemiyorlar," diyor bir gülümsemeyle, "ama içkilerle birlikte bunları da getirmek zorundalar. Lisansları yok anlayacağınız. Şöyle yan tarafa yığarız artık." Sandviçleri havaya kaldırıyor, Hettie de tabağın gidişini seyrediyor. Bir şeyler yemek uğruna cinayet bile işleyebilecek bir hâlde. Saat altıda vardiyalar arasındaki molada yediği jambonlu domates ezmeli sandviçten beri hiçbir şey yememişti.

"Duyduğuma göre" –Gus masadaki bir şişeden doldurduğu kadehi Hettie'ye veriyor– "harikaymışsınız. Siz ikiniz. Hump anlattı. Palais'de dans eğitmenliği yapıyorsunuz, değil mi?"

“Ah...” Hettie kadehten bir yudum alıyor. İçki gazlı ve tatlı. Hettie tam olarak emin değil ama şampanya olabileceğini düşünüyor. “İdare ederiz herhalde.”

Aslında idare etmenin ötesindeler, Di ile ikisi. Halıları geriye çekilmiş oturma odalarında, ezberledikleri şarkıları söyleyerek, *Modern Dans* dergisindeki resimleri inceleyerek ve kavalie rolünü sırayla üstlenerek senelerce çalışmışlardı. Palais’in açık ara en iyi iki dansçısı onlar. Övünmek de değil bu. Sadece gerçeğin ta kendisi.

Gus altdudağını çocuk gibi öne uzatarak, “Ben çok kötü dans ediyorum,” diyor.

Hettie ona gülümsüyor. Öyle gözalcı biri değil belki ama en azından zararsız. “Eminim öyle değildir.”

“Hayır, gerçekten de.” Yüzünü buruşturarak aşağıyı işaret ediyor. “İki tane sol ayakla doğmuşum gibi. Çok beceriksizler.”

Dans pistinden gürültülü bir tezahürat yükseliyor, Hettie bakmaya dönünce şarkıcının, grubunu devam etmesi için coşturduğunu görüyor. Amerikalılar, mutlaka öyle olmalılar. Bildiği İngiliz grupların hiçbiri ne böyle görünür ne de böyle çalar; hele Palais’deki daimi grup asla, artık değil, Original Dixies gittiğinden, zillerini, düdüklerini ve klaksonlarını alarak New York’a döndüğünden beri değil. Ve kalabalık ise – kimin ne düşüneceğini zerre umursamıyormuş gibi delice dans ediyor. Annesi bunu bir görseydi. Kadının en sevdiği sözcük *saygıdeğer*. Bu insanların böyle eğlendiğini görseydi çılgına dönerdi.

Hettie, Gus’a dönerek, “Bol bol alıştırma gerekiyor, hepsi bu,” diyor içkisinden bir yudum alarak, vücudu müziğin ritmiyle zonkluyor.

“Hayır, hayır,” diye ısrar ediyor Gus. “*Berbat* bir dansçıyım. İşin özünü bir türlü kapamıyorum.” Kadehini bir iki kere hızlıca çevirdikten sonra, “Denemeye hazırım ama,” diyor. “Pistte şöyle bir dönme istersen yani.”

Hettie, koyu renk kafasını Humphrey’ninkine doğru eğmiş, onunla Hettie’nin duyamadığı samimi, fısıltılı bir sohbet içinde

olan Di'ye çabucak bir göz atarak, "Çok hoşuma gider," diye cevap veriyor.

Gürültülü şarkının seri notaları artık yavaş yavaş dinliyor, grup dört-dörtlük yavaş bir parçaya geçiyor. Kalabalığı ite kaka kendilerine yol açıp sıkış tıkış dans pistinin kenarında bir yer buluyorlar. Gus, Hettie'nin ellerini kendi ellerinin arasına alıyor, sonra dans hareketlerinin esrarı orada yazılı olabilmemiş gibi bakışlarını tavana çeviriyor. Alçak sesle adımlarını sayarak birkaç kere yerinde zıpladıktan sonra dansa başlıyorlar.

Gus haklıymış. Berbat bir dansçı. Müziğin ritmini hiç kavrayamıyor, şimdiden iki vuruş ileride, ritmin kendisini yönlendirmesine izin vereceğine ona saldırıp duruyor.

Dinle! demek istiyor Hettie. *Müziğin hareketlerine işlemesine izin ver. Ne kadar müthiş çaldıklarını duyamıyor musun?*

Ama bunu söylemenin bir faydası olmayacak, o yüzden Hettie adımlarını Gus'ın beceriksiz adımlarına uydurmaya çalışıyor.

(Palais'de bir kuralları var: Asla partnerinden daha iyi dans etme. Onlara kendilerini daha iyi hissettirmek için tutuldun. Kendilerini iyi hissedersen seni bir kere daha tutarlar. Di'nin sık sık söylemekten pek hoşlandığı gibi, *iş eninde sonunda gelip paraya dayanır.*)

Birkaç dörtlüğün ardından Gus'ın tutuşu gevşiyor ve sevinçten kendinden geçmiş bir hâlde yukarı bakıyor. "Bu işi kapmaya başlamadıysam ne olayım!" Dönüşe girdiklerinde Hettie onun hareketlerini daha iyi göstermek için kendi hareketlerini abartıyor ve şarkı bittiğinde Gus pistte bir zafer turu atıyor. "Humph haklıymış!" Nefes nefese durarak sırtıyor. "Siz kızlar gerçekten bir başkasınız. Ama bu iş insanı fena susatıyor." Cebinden mendilini çıkarıp yüzünü kuruluyor. "Bir dakika bekle. İkimize bardan soğuk bir şeyler alacağım."

Kalabalığın içinde gözden kaybolunca Hettie de rutubetli duvara yakın bir yer buluyor, bir anlığına da olsa yalnız kalmaktan memnun, her şeye doya doya bakabilmekten. Genç bir çift ona sürtünerek yanından geçiyor, kıkır kıkır gülüyor ve birbirlerine

tutunuyorlar. Kız çok genç ve zarif, vücudu mavi ipeklere bürünmüş, uzun boynunda dizi dizi inci sergiliyor ama güzel yüzü bulanık ve kavalyesinin kolundan kayıp duruyor. Hettie onun sarhoş olduğunu ancak bir an sonra anlayabiliyor. Birilerinin gelip onlara defolup gitmelerini söylemesini bekleyerek arkalarından bakıyor. Ama kimse tepki vermiyor. Burası Palais değil.

Tam o sırada biri arkadan şiddetle Hettie'ye çarpıyor ve düşecek gibi olan Hettie son anda toparlanıyor.

"Özür dilerim. *Tanrım*. Özür dilerim."

Hettie dönünce yanında uzun boylu bir adam görüyor. Dudaklarında özür diler bir gülümseme olan adamın dalgın bir hâli var. Bir eliyle saçlarını çekiştirirken, diğerinde kehribar renkli bir içki tutuyor. "İyi misiniz? Düşeceğinizi zannettim."

"Evet... Bir şeyim yok." Hettie mahcup bir tavırla hafifçe gülümsüyor ama kendine mi yoksa adama mı bundan pek emin değil.

Adamın gözleri onu baştan aşağı süzüp uzun uzun inceliyor. Hettie kızardığını hissediyor. Karşısındaki çok yakışıklı bir adam.

"*Tanrım*," diyor adam. Gülümsemesi silinip yerine daha farklı, ürkek bir ifade geliyor.

Hettie'nin yanakları alev alev yanıyor. *Ne? Ne oldu?* Ama Hettie bir şey söylemiyor, adam da Hettie'ye, sanki bakışlarını bir türlü alamadığı korkunç bir şeymiş gibi bakmayı sürdürüyor.

Zihnini berraklaştırmak istermiş gibi kafasını sallayarak, "Özür dilerim," diyor. Gülümsemesinin bir yankısı geri dönüyor. "Sandım ki..." Kadehini kaldırıyor. "Bir şey içer misiniz? Size içecek bir şey getirmeme müsaade etmelisiniz. Özür dilemek için, anlarsınız ya."

Hettie başını olumsuz anlamda sallıyor. "Teşekkür ederim. Ben... Biri bana içecek bir şey getirmeye gitti zaten."

Aralarına mesafe koymak, bir ayna bulup yüzünde bir tuhafılık olup olmadığına bakmak isteyerek bir adım uzaklaşıyor ama adamın eli kolunun üzerinde. "Nerelisiniz?"

“Efendim?” diyor Hettie. Adam onu sıkıca tutuyor.

“İngiliz misiniz diye sormak istemiştim.”

“Evet.”

Adam başını sallayıp Hettie’yi bırakıyor. Yüzünden okunan ifade hayal kırıklığı mı?

“Affedersiniz...” Hettie uzaklaşıyor, daha da artmış kalabalığın arasından güç bela geçip adamdan kaçarak tuvaletleri arıyor ve bir kemerin arkasında buluyor, küçük ve rutubet kokulu bir yer, duvarlar koyu renk bir küf tabakasıyla kaplı.

Hettie nefes nefese aynada kendisini inceliyor. Boynundaki utançtan kaynaklanan kırmızı leke ve tokalarından ikisi gevşediği için saçlarının dağılma tehlikesiyle karşı karşıya olması haricinde korkunç bir durum yok. Hettie isyankâr tokaları, onu toplu hâlde tutmak için diken diken kirpinin içine sokuşturuyor. Annesinin kestirmesine izin vermediği uzun, budala görünümlü saç.

Eve o arkadaşın gibi görünerek gelersen, hak ettiğini alırsın. Dağınık saçlı küçük sürtük.

Annesinin dünyadan haberi yok. Palais’deki kızların arasında en güzel saç kesimi Di’ninki. Saçını nerede kestirdiğini söylemesi için onu sıkıştırıp duruyorlar.

Hettie lavabonun soğuk kenarına dayanarak dengesini sağlıyor. Vakit geç olmuştu. Saatlerdir ayakta. Vaatlerle dolu gece artık biraz ekşimeye başlamış, eski kuşklar hızla içine doluyor. Hettie, Hammersmithli. Boyu fazla uzun. Elbisesi eski, her hafta kazancının yarısını annesiyle beş para etmez kardeşine verdiği için de yenisini alacak parası yok. Koltuk altlarına sayamayacağı kadar çok defa deodorant ve parfüm sürmüştü ama elbise yine de kokuyor ve Hettie’nin muhtemelen hayatı boyunca asla Di’ninki gibi bir elbisesi olmayacak. Gus’a iyi davranmak zorunda. Bütün bunların üstüne bir de onları zaptetmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın memeleri ileri fırlayıp duruyor.

Hettie aynada kendisiyle göz göze gelerek hepsi o adamın suçu, diye düşünüyor. Hettie’ye bakışı ve sorduğu o sorular. *Nerelisiniz?* Sanki Hettie’nin buraya, sarhoşluklarıyla öyle rahat

takılan ve öyle özgürce dans eden, ne yaparlarsa yapsınlar hayat onların tarafında olacakmış gibi davranan bu insanların arasına ait olmadığını anlamış gibi.

Hadi ama.

Yanaklarına su çarpıyor, iç eteğinin kayıp kaymadığını kontrol edip saçına son bir inatçı toka saplıyor. Boynundaki kırmızılıklar artık biraz hafiflemişti.

Kargaşaya geri dönünce kalabalığa göz gezdiriyor ve uzun boylu adamın ortadan kaybolmuş olduğunu fark edince rahatlıyor. Gus da ortalarda görünmüyor. Hettie sonunda onu bulduğunda, adamın parlak kel kafası hâlâ bardaki kuyrukta bir görünüp bir kayboluyordu. Masada Di ve Humphrey yerlerinden kıpırdamamış, belki birbirlerine biraz daha sokulmuşlar, o kadar. Hettie, Di'nin Humphrey'nin söylediği bir şeye güldüğünü görebiliyor. Muhabbetlerinin kesilmesini hoş karşılayacak gibi durmuyorlar. Hettie orada tek başına dikilirken kırılğan kararlılığı bir an için dağılma tehlikesiyle karşı karşıya kalıyor. Öte yandan dans pistinde bir şeyler oluyor. İnsanlar hareket etmeyi kesmiş, sahnedeki grup yavaşlamaya başlamıştı; sonunda geriye yalnızca uzun, titrek bir şingirtıyla ritmi devam ettiren davulcu kalana kadar enstrümanlar birer birer susuyor. Derken o da duruyor ve bütün kulübe bir sessizlik çöküyor. Masadaki Di ve Humphrey başlarını kaldırıp bakıyorlar.

Nefesi kesilmiş hâldeki Hettie duvardan biraz uzaklaşıyor.

Heyecan verici bir an boyunca her şey olabilirmiş gibi geliyor, sonra trompetçi öne çıkıp enstrümanını çalmak üzere kaldırıyor. Trompet loş ışıkta parlıyor. Berrak bir ses salonu dolduruyor. Hettie müziği hazmederek, onun içini boşaltmasına izin vererek gözlerini kapatıyor, sonra adam gerçekten çalmaya başladığında notalar, az evvel açtığı boşluğa erimiş altın misali akıyor. Orada, içi müzikle dopdolu bir şekilde dururken *hiçbir şeyin önemli olmadığını* gerçeği bir anda bütün gücüyle çarpıyor Hettie'ye. Hettie genç, dans edebiliyor, sırf burayı *görmek*, bu müzisyenleri dinlemek, bunları pazartesi günü Palais'deki kızlara anlatabilecek ol-

mak bile verdiği on şiline değmişti – evet, doğru, Batı Yakası'nda yeraltına saklanmış bir kulüp var gerçekten. Dixies, New York'a gittiğinden beri gelmiş en iyi grup orada çalıyor.

“Saklanıyor musun sen?”

Hettie gözlerini hemen açıyor. Biraz önceki adam birkaç adım ötesinde duvara dayanmış, sigara içiyor.

“Efendim?”

“Saklanıyorsun,” diyor adam.

“Saklanmıyorum.” Kalbi göğsünde tehlikeli bir biçimde çarpıyor.

“Saklanıyorsun. Tam iki dakikadır seni seyrediyorum. İki dakika saklanmak demektir.”

Hettie o korkunç kırmızılığın yeniden boynuna yayıldığını hissediyor. “Hayır, saklandığım falan yok. Ben... grubu seyrediyordum.” Kollarını kavuşturup trompetçinin parmaklarına odaklanmaya, biraz önce kendisini nasıl da iyi hissettiğini hatırlamaya çalışarak bakışlarını ondan kaçırıyor.

Gözünün ucuyla adamın duvardan uzaklaştığını görüyor. “Şu anarşistlerden değilsin ya?” diyor adam.

Hettie kulaklarına inanamayarak ona dönüyor.

Adamın çelik gözleri sabit. Bu defa gülümsemiyor. “Sizin gibiler hakkında çok şey okudum. Böyle halka açık yerlere gidiyorsunuz.” Elini kulübü göstererek sallıyor. “Yüzlerce masum insan. Paltonuzda bomba oluyor. Onu tuvalette bırakıyor, biraz oyalanıp saklanıyorsunuz, sonra... *bum*.” Elleriyle patlayan bir şeyin taklidini yapıyor. İki eli yukarı kalkıp birbirinden uzaklaşırken külü düşerek havada dağılıyor. Birkaç parça kül de Hettie'nin elbisesine yapışıyor.

Hettie öyle büyük bir şaşkınlık içinde ki bir an konuşamıyor. Sonra köşedeki masayı işaret ederek, “Paltom şurada,” diyor. “İçinde bomba falan da yok. Hem zaten bir şeyi hava uçuracak olsam *saklanmaz*, çeker giderdim.”

“Ah.” Adam kafasını sallıyor. “Eh, belki de seni yanlış değerlendirdim.”

“Evet,” diyor Hettie. “Öyle oldu.”

Bakışları birbirine kilitleniyor. Hettie bakışlarını kaçırmamaya, onu okumaya çalışıyor ama pusulası şaşmış durumda, adamı hiçbir şekilde çözemiyor.

Derken adamın yüzünde bir gülümseme beliriyor. “Özür dilirim.” Başını iki yana sallıyor. “Mizah anlayışım rezalet.”

Hettie’nin kalbi yerinden oynuyor. Adamın gülümsemesi insanı altüst edecek derecede, o kadar ani ki sanki içinde bambaşka biri saklı. Beyaz gömleği ve frakıyla saygın görünüyor ama giysileri taşıyışında tuhaf bir hava var. Hettie bunun ne olduğunu anlayamıyor. İlgisizliği? Saçları briyantınli değil. Gözlerinin altında mor gölgeler var.

Adam elini cebine sokup bir cep şişesi çıkararak Hettie’nin ağzına doğru uzatıyor. “Al, beklerken biraz bundan iç.”

“Hayır, teşekkür ederim.”

Hettie kafasında, *Hayır teşekkür ederim*, diyen kendi sesini duyup yüzünü buruşturarak ondan başka tarafa dönüyor. Öyle Hammersmithli gibi konuşmuştu ki. Uyku vaktim çoktan geçti der gibi. Aşırı derecede kuralcı bir tavırla.

“Hadi hadi. Güzeldir. Malt viski.”

Adamın gözleri gülüyor şimdi. Hettie’ye mi gülüyor? Herkesle konuşabilecek türden bir adam. Öyleyse ne halt etmeye burada takılıyor? Hettie’ye işin içinde bir iş varmış gibi geliyor.

Gidip Gus’ı bulmalı, şimdiye kadar içkileri almıştır.

Öyle yapmalı. Ama yapmıyor.

Onun yerine uzanıp adamın şişesini alıyor ve dudaklarına götürüyor.

Sadece o geceliğine orada ve kavalyesi hem işe yaramaz biri hem de uzakta, arkadaşı ise başka şeylerle meşgul.

Yani kaybedecek neyi var ki?

Yine de içkinin indirdiği keskin darbeye hazırlıksız yakalanıyor, boğulacak gibi olup öksürüyor.

“Pek viski seven bir kız değilsin demek?”

Hettie cevaben daha büyük bir yudum alıyor şişeden. Bu defa

yutuyor da. Kendinden hoşnut bir tavırla şişeyi geri vererek, "Teşekkür ederim," diyor.

Adam dans pistine bakıyor. "Buraya dans etmeye mi geldin?" diye soruyor. "Yoksa sadece saklanıyor musun?"

Viski kanında alev alırken Hettie, "Dans etmeye geldim," diyor.

"Bunu duyduğuma sevindim." Adam sigarasını yakındaki bir küllükte ezip Hettie'ye dönüyor. "Benimle dans etmeye ne dersin?"

"Madem istiyorsun."

Dans edenlerin sayısı azalmış, doğruca pistin ortasına gidebiliyorlar. Oraya vardıklarında adam ellerini kaldırıyor. Tuhaf bir hareket bu, dans etmeye başlayan bir adamınkinden ziyade silahsız bir adamın yapacağı türden bir şey. Hettie bir elini onunkinin içine koyup diğerini de sırtında iyice gergin duran ceketine yerleştiriyor. Adamın yakasının kat yeri kulağına değiyor. Eli serin. Limon ve sigara kokuyor. Hettie'nin biraz başı dönüyor. Belki içkidendir.

İçli, muhteşem trompet artık susmuş, grup yeniden hızını almaya başlamıştı. Müzik gitgide yükseliyor, tek vuruşlu bir hâl alıyor.

Bir-iki, bir-iki.

Pist doluyor, dört bir yanlarında insanlar tıklım tıklım, herkes bağırıp çağırıyor, el çırpıyor, müziği gürültüyle yeniden canlandırıyorlar.

Bir-iki, bir-iki.

Adam Hettie'ye doğru bir adım atıyor.

Hettie de geriye doğru.

Ve işte orada, o küçücük ilk harekette zihninde aşinalığın parıltısı çakıveriyor. *Evet!* Nasıl hareket edeceğini bilen biriyle gelen o nadir rastlanan duygu. Sonra müzik gümbürtüyle patlıyor, pistte birlikte dans ediyorlar.

Adam müziği bastırarak bir sesle, "Bu akşamki grup iyi," diyor. "Amerikalılar. Amerikalıları severim."

“Ben de.”

“Ya?” Bir kaşını kaldırıyor. “Kimleri dinledin?”

“The Original Dixies’i.”

“The *Dixies* ha? Vay canına.” Etkilenmiş görünüyor. “Onların üstüne yoktu.” Dönüşe geçerken bacağına Hettie’nin bacaklarının arasına sokuyor. “Nerede dinledin onları?”

“Palais’de. Hammersmith.” Dönüşünü tamamlayıp onunla yüz yüze geliyor.

“Palais mi? Oraya ben de bir kere gitmişim – onları ben de orada dinledim!” Bir anda çocuk gibi hevesli bir havaya bürünüyor.

Hettie bunu düşünüyor, birbirlerinin yakınlarında dans etmiş olup olmadıklarını merak ediyor. Kesinlikle birbirleriyle dans etmemişlerdi. Bunu hatırlardı.

“En sevdiğin şarkı hangisiydi peki?”

Hettie gülüyor, buna cevap vermek kolay. “Tiger Rag.”

“Tiger Rag ha!” Adam sırtıyor. “Vay canına. O şarkı tehlikelidir. Çok hareketli.”

En hareketlisi. Hettie’nin bile nefesi kesilirdi.

“Adı neydi?” Adam yüzünü kırıştırıyor. “Şu trompetçinin – Nick bir şey.”

“LaRocca.”

Nick LaRocca – New Yorklu dünyaca ünlü trompetçi. Kızların aklını başından alırdı. Bir keresinde esintili kulis koridorunda Hettie’ye gülümsemişti. Papyonunu bağlarken, *Hey, çocuk*, diye seslenip göz kırpmıştı. O zamandan beri Hettie’nin yatağının başucunda resmi asılı.

“LaRocca! Evet, oydu.” Adam pek sevinçli görünüyor. “Delinin tekiydi. Çılgına dönmüşçesine çalardı.”

Dans pistinin kenarındalar şimdi, gürültü burada o kadar fazla değil. “Ee,” diyor adam, “anlat bakalım. Amerikan cazını seven bir anarşist nasıl oluyor?”

“Ama söyledim ya ben...” Göz göze geldiklerinde aralarında bir şey geçiyor. Sessiz bir karşılıklı anlayış. *Bunların hepsi bir oyun.*

Adam ona doğru sokularak, "Kılıfın ne?" diye soruyor. Öyle yakın ki Hettie onun nefesindeki viski kokusunu alabiliyor.

"Kılıfım mı?"

"Görünürdeki işin."

"Ah, dans. Palais'de. Orada dans eğitmeniyim."

"Güzel kılıfmış." Gülümsüyor, sonra alnı yine bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi kırışıyor. "O korkunç metal kutumsu şeyde değil umarım?"

Hettie bir kez daha o tanıdık utanç sancısını hissediyor. "Korkarım öyle."

"Zavallım."

Ağıl. *O korkunç metal kutumsu şey.* Di ile ikisinin on başka kızla birlikte, biri onları tutana kadar kapana kısılmış olarak oturduğu, o arada da damsız erkeklerin sizi isteyip istemediklerine, pistte bir tur için verecekleri altı peniye değip değmeyeceğinize karar vermek için köpekbalığı gibi üşüştükları yer.

Adam Hettie'yi daha iyi görmek istermiş gibi geriye doğru eğiliyor. "Kiralananacak türde bir kıza benzemiyorsun."

Onunla yine alay mı ediyor? İltifat da olabilir ama Hettie emin olamıyor.

"Adım Ed bu arada," diyor adam. "Çok kabalık ettim, kendimi daha önce tanıtmalıydım."

Hettie tereddüt ediyor.

Adam sırtarak, "Tamam o zaman," diyor. "Bana adını daha sonra, başparmak mengenelerini çıkardığımda söylersin."

Hettie gülüyor. Dans sona ermek üzere. Adamın omzunun üstünden Gus'ın elinde iki içecek ile ümitsizce onlara bakarak pistin kenarında durduğunu görüyor ve müzik biterken, vücudunun Ed'e yakın olan kısımlarının fazlasıyla farkına vararak birdenbire beceriksizleşiyor. Ellerini çekip geriye doğru bir adım atıyor.

"Dur." Adam bileğini yakalıyor. "Gitme," diyor. "Hiç değilse bana adını söylemeden gitme." Yüzü yine deşmiş. Gülümsemesi silinmiş.

“Hettie,” diye cevaplıyor onu çünkü oynadıkları oyun her neyse belli ki sona ermişti ve kendisi yalan söyleyecek türde bir kız değil.

Adam onu tutan elini iyice sıkarak, “Hettie,” diye tekrarlıyor. Sonra kıza sokulup, “Merak etme,” diye fısıldıyor, “seni ele vermem. Bu işlerin ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ben de bir şeyleri havaya uçurmak istiyorum.”

Sonra Hettie’yi bırakıyor ve hiç durmadan, hiç ardına bakmadan kalabalığın arasından pistte yürüyüp merdivenden çıkarak kulübü terk ediyor.

Oda sallantılı bir kaleydeskop gibi Hettie’nin etrafında dönüyor.

İşte Gus geliyor, coşkunun tükenmesiyle tenhalaşmış pisti ona doğru yürüyerek geçiyor. “O kimdi? Tanıdığın biri mi?”

Hettie başını olumsuz anlamda sallıyor ama Ed isimli bu tanımadığı adamı, bileğini alazlayan bir kelepçe gibi hissediyor hâlâ.

Gus, “Tanıştırmuşsunuz gibi bir hâlin vardı,” diyor. Sesi incinmiş gibi çıkıyor.

Hettie’nin birden tepesi atıyor. Zavallı, kel Gus’a. Beceriksizce dans edişine, yüzündeki o yarı yaltaklanır ifadeye. Sonra adamın bunu fark ettiğini fark ederek onun için üzülüyor. “Belki tanıyordumdur onu,” diyor alçak sesle. “Belki önceden karşılaşmışızdır.”

Gus biraz yatışmış görünüyor. Hettie başka bir şey söylemeyeince içeceğini uzatarak, “Limonata?” diye soruyor.

“Evelyn.”

Biri ona sesleniyor.

“Evelyn, o lanet olası alarmı kapatır mısın lütfen? Kaç saattir ötüp duruyor.”

Evelyn gözlerini karanlığa açıyor.

Battaniyenin altından uzanıp komodinin üstündeki saati el yordamıyla arıyor. Doreen kapının diğer yanından, “Çok sağol,”

diye homurdanana kadar şaşkınlık verici ani bir sessizlik çöküyor.

Evelyn yan tarafına dönüp kıvrılıyor, yumruk yaptığı ellerini ağzına dayamış, ısıyor. Doreen'in terliklerinden çıkan ses geri çekiliyor.

Yine o rüyayı görüyordu.

Bir an daha orada öylece yatıyor, sonra yumruğunu ağzından çekip doğrularak perdeleri açıyor. Zayıf ışık saatinin kadranına vuruyor. Sabahın değişmez gerçekleri varlıklarını belli ediyor. Saat sekiz. Günlerden pazar, annesinin doğum günü ve Evelyn öğle yemeği zamanında Oxfordshire'da olmak zorunda.

Lanet olsun!

Banyoda borular tangırdayıp gıcırıyor. Evelyn kendisini yataktan çekip çıkararak çıplak ayaklarını buz gibi yere basıyor ve Doreen yan tarafta şarkı söyleyip yıkanırken, yarı aydınlıkta en az pejmürde duran bluzunu, en uzun yünlü eteğini seçerek giyiniyor, çoraplarıyla ayakkabılarını ayağına geçirip hırkasına sımsıkı sarınıyor.

Giyinmeyi bitirdiği sırada ışık biraz güçlenmişti ama Evelyn duvardaki aynada yansımalarına bakmaktan yine de kaçınıyor.

Dışarıda, bahçe yerine geçen cılız çimenlikte rutubetli tuvaletin kapısını açıp çömelerek titreye titreye çişini yaptıktan sonra zinciri çekerek dışarı çıkıyor. Hırkasının cebinde bir paket ezilmiş Gold Flakes var, Evelyn birini yakarken öksürüyor. Ağaçlara, ıslak, siyah kış dallarının aydınlanmakta olan gökyüzünü kafes şeklinde çevrelemesine bakıyor. Orada durduğu sırada yorgun tek bir yaprak daldan kopuyor, döne döne patikaya düşüyor. Evelyn birkaç nefes çektikten sonra sigarayı yaprağın yanına atıp ayağıyla üstlerine basarak ikisini de iyice eziyor.

Mutfakta kahvesi için su kaynatıyor, sonra iri taneleri doğruca fincanına döküp fincanı masaya götürüyor, bir sigara daha yakıyor.

“Günaydın.” Doreen’in gülümseyen yüzü kapıda beliriyor.

“Günaydın.” Evelyn kahvesine iki tepeleme kaşık şeker atıp karıştırıyor.

“N’aber?”

“Mükemmelim, tatlım,” diye selam veriyor Evelyn. “Mükemmel.”

“Kahvaltı?” Doreen, altını üstüne getirmek üzere kilerde gözden kayboluyor.

“Tanrım, hayır.”

“Şehir dışına mı çıkıyorsun?”

“Paddington’dan. Saat onda.”

Doreen elinde ekmek ve tereyağıyla geri dönüyor. “O zaman yola çıksan iyi olur.”

Evelyn, Doreen’i ne kadar sevse de, onunla aynı evi paylaşmak hayal edebileceği en dertsiz ev arkadaşlığı olsa da o anda, o sabah, cidden konuşmak istemiyor. Rüyasının kalıntılarını kasvetli sabah havasına karşı atkı misali etrafına sararak orada tek başına oturmayı yeğlerdi.

Doreen bir sandalye çekip ekmek dilimlemeye başlıyor. Bir şarkı mırıldanıyor. Dışarı çıkmak üzere giyinmişti, üstünde güzel bir elbise vardı, yanakları ovulup pudralanmış, saçları da yukarı toplanmıştı. Bu ışıkta anlamak zor ama ruj sürmüş bile olabilir.

Evelyn, “Sen ne işler karıştırıyorsun?” diyor. “Bugün pazar. Yatakta olman gerekmez miydi?”

Doreen ekmek dilimleme işinden başını kaldırıyor. “Bugün ben de bir yere gidiyorum. Hani şu adam, hatırladın mı? Sana geçen hafta söylemiştim. Beni Londra dışına çıkarmaya söz verdi. Bu dumanın içinde ruhum soluyormuş, öyle dedi.”

“Ah.”

“Beni kimbilir nerede, tanrının unuttuğu bir tepeye sürükleyip manzaraya seyrettireceğini biliyorum ama yine de...” Doreen özür dilercesine gülümsüyor, yüzü kızarmış.

Evelyn sigarasını kül tablasında eziyor. “Haklısın. Yola çık-

mam lazım gerçekten." Paltosunu giyiyor. "Çok güzel görünüyorsun. Çok güzelsin. İyi eğlenceler. Benden de selam söyle." Kapıya gittikten bir an sonra arkasını dönüyor. "Ve bana şans dile."

Doreen tereyağlı bıçağını havaya kaldırıp sırtarak, "Bol şans," diyor. "Hem unutmama, ihtiyar kızın moralini bozmasına izin vermeyeceksin."

Evelyn, Paddington kalabalığını erkek kardeşini bulmak için gözden geçirirken saatin altında ayağını yere vurarak bekliyor. Gelen giden yok. Giden trenleri gösteren panoyu son kez kontrol edip geniş sabah ışığının yerde oluşturduğu şeritlerden geçerek istasyon boyunca yürümeye başlıyor. Sinir bozucu. Kardeşinin geç kalması sinir bozucu.

Platforma vardığında lokomotif kül saçıyor, Evelyn tren istasyondan uzaklaşmadan önce son vagona atlayacak zamanı ancak buluyor. Sarsılan treni boydan boya aşarak kardeşinin uzun boylu ve ince yapısını, gülümsemesinin hoşluğunu bütün kompartımanlarda arıyor. Kardeşi ortalarda yok, tren de dolu ama ikinci sınıfın son vagonunda kendisine bir kompartıman bulmayı başarıyor.

Peki hangi cehennemde bu çocuk? Bu buluşmayı haftalar öncesinden ayarlamışlardı. Kardeşi için duyduğu endişeyle bir an içi daralıyor – ama sonra endişeyi bir tarafa itiyor. Onu düşünmek istemiyor. Kardeşi kendi başının çaresine gayet iyi bakabilir. Evelyn rüyasını düşünmek istiyor. Nasıl başladığını.

Şöyle başlıyor: Büyüdüğü evin oturma odasında oturmuş bir kitap okuyor. Kapı çalıyor, Evelyn kaldığı yeri işaretleyip ayağa kalkıyor, halının üstünden geçerek kapıya doğru gidiyor. Artık tek yapması gereken kapı kolunu çevirip hole çıkmak ve Fraser orada, diğer tarafta onu bekliyor olacak. Eli kapı kolunda, ona dokunuyor, pirincin serinliğinin avcuna kaydığını hissedebiliyor, aşağıya doğru bastırıyor, kapı açılıyor ve...

Asla bundan ileri gidemiyor.

Hatırladıkları şeyler şunlar: Canlı bir yaz sabahı, Fraser yatağında. Fraser'in yüzünde kıpırdanan gölgeler.

Tren gürültülü bir ses çıkararak bir tünele giriyor. Tren umut vermeyen sabaha yeniden çıktığında, Evelyn'in gözü koltuğunun üstündeki aynadaki yansımasına iliyor. Yansımanın hafifçe aşığıya doğru olan açısı yüzünden saç ayırımını açıkça görebiliyor. Saçını bir süredir günışığında görmemişti, koyu renk tellerin arasında kalın beyaz teller var – artık sayılamayacak kadar çoklar.

İşin gerçeği şu, diye düşünüyor Evelyn. Rüyası gerçek olsaydı bile, Fraser kendisini paramparça olmuş binlerce parçasından yeniden bir araya getirebilseydi bile, Evelyn kapıyı açıp karşısında onu bir bütün hâlinde bulabilseydi bile, Fraser dehşete kapılırdı. Evelyn gelecek ay otuz yaşında olacaktı. Fraser'a ihanet etmişti. Yaşlanmıştı.

Dışarıda Londra'nın banliyöleri yanlarından akıp geçiyor. Evelyn bütün bu evlerde oturan, gri sabahlarına, gri saçlarına, gri yaşamlarına uyanan bütün o insanları düşünüyor.

Hepimiz yoldaşız, diye düşünüyor kendi kendine, griliğimizde.

Geriye kalan da bu işte.

Evelyn uyandığında karşısındaki koltukta iriyarı bir kadınla onun dizinde oturan ufak bir oğlan var. İkisi de gözlerini dikmiş Evelyn'e bakıyor. Çocuğun turuncu renkli gür bukleleri, yuvarlak, solgun bir yüzü var. Kadın ayıp bir şey yaparken yakalanmış gibi hemen başka tarafa bakıyor ama çocuk, burnundan çenesine doğru yol alan, ince, gümüşü bir sümüklüböcek iziyle Evelyn'e ağzı açık bir şekilde bakmayı sürdürüyor. Vagonda üç kişi daha var: bir adam ve kapının yanında da yaşlıca iki kadın. Evelyn pencereden dışarı bakıyor. Bir istasyondan çıkıyorlar. *REA-DING*, yarı yolu aşmışlar.

"Kadının parmağı yok."

Çocuklu kadın, “Şş,” diyor. “Sus, Charles.”

Evelyn bir kaşını kaldırıyor.

Kadın tiz, boğuk bir sesle, “Pencereden baksana, Charlie,” diyor. “Koyunlar var, görmüyor musun?”

Charlie kadının kucağında kıvranıp kıpırdanarak, “Hayır,” diyor. “Bak.” Yanındaki adama sesleniyor. “Kadının parmağı yok.” Öne doğru eğiliyor, sarkan salyası neredeyse annesinin eteğine degecek.

Evelyn başını eğip eline bakıyor. Gerçekten de bir parmağı yok. Daha doğrusu parmağının yarısı. Sol işaretparmağı, eklem yerinin hemen ardından pürüzsüz, yuvarlak bir şekilde bitiyor.

“Tanrım, Charlie,” diyor Evelyn çocuğa bakarak. “Biliyor musun, çok haklısın.” Yarım parmağını çocuğa doğru sallıyor. “Yoksa ben uyurken sen mi yedin parmağımı?”

Charlie geriye doğru sığıyor. Vagonun geri kalanıysa aniden keskin bir nefes alıyor, ondan sonra da sanki tilki tilki saat kaç oyunu oynarmış gibi herkes doğruca önüne bakarak donup kalıyor.

Evelyn küçük oğlana doğru eğilerek, “İstersen dokunabilirsin,” diyor.

Çocuk uzanarak, “Gerçekten mi?” diye fısıldıyor.

Suratu mosmor kesilmiş annesi Charlie’yi tuttuğu gibi geri çekerek, “Hayır!” diyebilmeyi başarıyor. “Kesinlikle olmaz.”

Evelyn, “İyi,” diye omuz silkiyor. “Fikrinizi değiştirirseniz haber verin.”

Charlie annesinin kucağında kaykılıyor, gözleri yarım paraktan Evelyn’in yüzüne, oradan yeniden parmağa gidiyor.

“Nereye gidiyorsunuz, Charlie?” diyor Evelyn.

Charlie sersemlemiş bir şekilde, “Oxford,” diye cevap veriyor.

“Harika. Ben de. Varınca beni uyandırırısın.”

